

Alternatívát nem tud vinni, tehát nem kényszeríthetjük arra, hogy kéményt építsen magának, hogy a mozsárcályhát betegye brikettre.

T ó t h István:

Abból indulnék ki, hogy nem elvétett gondolat-e a fűtőmű megvalósítása, mert kb. 1 milliárd forintos beruházást jelentene, 800 millió forint lenne kb. Várpalotán.

L e s z k o v s z k i Tibor:

A képviselő úr által ismert adat nem jó. Az Energiacsoport képviselője, Dezső Imre itt volt, azt mondta, hogy 650 millió forint körül megáll a várpalotai 400 MW-os gázmotoros kapcsolt fűtőmű, kb. 300 millió forint a péti, teljes kiépítésben. A kettő együtt annyi, mint amit képviselő úr mondott a várpalotaira. Simán, ha nincs gázmotor hozzá, ha üzemeltetési költsége magasabb lesz, akkor kb. 300 millió forint mai áron, a péti pedig 120 millió forint.

T ó t h István:

Utánaszámoltam, ez mindenütt kb. 37 eFt-os beruházást jelent egy várpalotai lakosra, ha a gyerekeket is beleszámolom. Ha négy várpalotai lakost veszünk egy lakásban, az 140 eFt-os beruházást jelent lakosonként.

Ha a másik oldalát is nézem a kérdésnek: a mai anyagot, hogy mennyi a távfűtési kintlévőség - ami nem hiszem, hogy valami csoda folytán eltűnne a elkövetkezendő 10 évben -, akkor a kockázati tényező minden várpalotai lakosra nézve igen nagy. Az emeletes házban lakóknál sokkal kisebb a kockázati tényező, mert fűteni kell, nem lehet leválni, főleg ha egy fűtőmű lesz. De ha az egész várpalotai lakosságot nézem, akkor az egész várpalotai lakosság egyik felének óriási kockázati terhe lesz esz, mert fizetheti a város másik felének fűtését.

Óriási kockázat van tehát ebben a dologban, mintegy 150 eFt-os lakásonkénti beruházással.

Ha az egyedi vagy kiscsoportos fűtést nézzük, amit Vámosi Tibor Képviselőtársam is forszíroz, és több fórumon is elhangzott: ha ebbe az irányba mozdulunk el, az lakásonként számban nem sokkal több azoknak, akinek ezt meg kell oldani. Ugyanakkor a város másik felének, akinek semmi gondja nincs jelen pillanatban a fűtéssel, annak semmilyen kockázat nem jár.

Ezt kellene nagyon megfontolni.

Ha belemegyünk a két fűtőmű építésébe, akkor kockázatos beruházáshoz fogunk jutni úgy, hogy a város egyik felének kockázata óriási lesz, a másik felének pedig valamivel kisebb. Ha az egyedi és kiscsoportos fűtési variációt vizsgáljuk meg, akkor a kockázat a város lakossága egyik felének kisebb, a másik felének pedig gyakorlatilag semmi.

Ez a döntés lényege, mert én ma Magyarországon nem látok arra lehetőséget, hogy 20 éven belül ezek a kintlévőségek nemhogy csökkenjenek, sőt, még növekedni fognak. A kockázat sokkal nagyobb, hogy ma gazdaságosan üzemeltethető legyen a fűtőmű.

Kérdezem, miből lehet ezt megvalósítani?

Állnak át házak ma is a városban kiscsoportos fűtésre, és viszonylag kedvező áron meg tudják ezt oldani.

Tehát én nem osztom azt a véleményt, hogy most fel kell használni az 1 milliárd forintot és esetleg bizonyos idő

múlva ezt a város veszteségként fogja leírni magának, mert más megoldás nem lesz, mint hogy át kell állítani a kiscsoportos megoldásra.

Nagyon meg kell fontolni a döntést, mert óriási a kockázat.

L e s z k o v s z k i Tibor:

Ugyanez a kockázati tényező megvan a szennyvíznél is.

T ó t h István:

A szennyvíz nem ugyanez a kategória, az kötelező közszolgáltatás, a fűtés pedig nem az. A kettőt nem lehet összehasonlítani.

L e s z k o v s z k i Tibor:

Ha azt a logikai utat követem, amit Vámosi Tibor képviselő úrral felvázoltak, mennyi átállási időszak van?

T ó t h István:

Úgy gondolom, ha ezt a kintlévőséget figyeljük, s ennek a felét arra költjük, hogy kidolgoztatunk csomagokat, példamegoldásokat, hogy milyen áttérési lehetőségek vannak, ez lenne az egyik oldal. A másik oldal pedig, hogy szaktanácsadó csoportokat hozunk létre, akik a lakosságot tanácsokkal segítik az átállásra vonatkozóan, egészen a pénzügyi konstrukció kidolgozásáig, s csak ennyit költünk erre a variációra.

Ez kb. 25 millió forintos költséget jelent és 2 év alatt megoldható. Míg ha ezt nem csináljuk meg, elköltünk 1 milliárd forintot.

L e s z k o v s z k i Tibor:

Aki nem áll át, annak hogyan lesz megoldva a távfűtése? Senki nem kötelezhető az átállásra.

T ó t h István:

De kötelező a szennyvíz és nem kötelező fűteni a várost.

L e s z k o v s z k i Tibor:

Van egy mostani kényszer-szolgáltatás 3400 lakás és nem tudom, hány számú intézmény vonatkozásában. Ha annak a 70%-a átáll, de a 30% még rajta van, nem szüntethető meg a rendszer. Mennyibe fog nekik kerülni?

T ó t h István:

Most kell kilépnünk ebből az ördögi körből, vagy soha nem tudjuk megtenni. Most van rá lehetőség, lépni kell.

L e s z k o v s z k i Tibor:

Nincs rá lehetőség, nem ezt a szerződést írtam alá a japánokkal. Ha változtatunk, akkor szerződést újra kell tárgyalni, kikerül belőle a gázprogram, és jövet a hálózatátállítást, koncepcióváltást.

D o m o k o s István:

Két variációra készült el a tanulmányterv: az egyik, amikor a teljes energiaigény-kielégítés földgázzal történik, a másik variáció szerint maradnak a távfűtéses lakások, és csak a főzéshez jön a gáz.

A probléma a belvárosi részen van - Ady lakótelep - Tési domb . Várpalota város központi középnyomású rendszer egész beruházási költségvetése 93 millió 267 ezer forint volt. Abban az esetben, ha a város központjában több fűtőmű lesz, akkor ez az összeg 92 millió forint, tehát durván 1 millió forint a különbség. Ennyi különbséget jelent a kétfajta csőátmérő. Nem tudom, hogy lett megrendelve a kiviteli terv, én mindig az mellett voltam, hogy hagyjuk meg a csőátmérőt olyannak, hogy ha valamilyen okból mégsem jön össze a tömbfűtőmű, akkor a lakók újra le tudjanak válni a távfűtésről. Nem tudom, hogy most az új tanulmányterv szerint mennyi a különbség, de a tömbfűtőmű és az egyedi fűtés között 1 millió forint van.

Nyilván az volna a célszerű, ha a város gázelosztó hálózata olyan átmérőjű lenne, hogy biztosítsa ne csak az adott területek gázellátását, hanem adott területen bármikor le tudjanak válni a tömbfűtőműről, s ha a lakóközösség úgy dönt, hogy tetőtéri kazánt kíván építeni, akkor ezt meg tudja tenni, mert a cső olyan az adott területen, hogy azt elbírja. Én azt mondom, ezt biztosítani kell az egész város területén is. Úgy emlékszem, ez az egész kiviteli tervezés úgy indult, hogy a kiviteli tervezés olyan legyen, hogy csak csőátmérőről volt szó, mert valahol a 250-es átmérőjű cső helyett csak 200 átmérőjű kell, valahol pedig a 160 átmérő helyett 140-es átmérő kell; igazából itt a csőátmérőkről van szó.

Szeretném megkérdezni: ezek szerint úgy lett megrendelve a kiviteli terv, hogy marad a távfűtőmű és tényleg csak főzési célra jön a gáz ott, ahol most is távfűtéses a lakás?

Először azt szeretttük volna - amikor én még ebbe a kérdésbe bele tudtam folyni - hogy olyan legyen a csőátmérőrendszer, hogy mindkét variáció előtt nyitvahagyjuk a kaput; ezt a lehetőséget nem szabad kihagyni.

T ó t h István:

A mi döntésünk természetesen a lakosságra nézve nem kötelező. A lakosság folyamatosan már válik le a távfűtésről. Mi dönthetünk a gázfűtőmű mellett, ő megteheti bármikor, hogy arról egyenként leválik. A mi döntésünk csak a beruházásokra vonatkozik, de a lakosság másként is dönthet, a lakosságnak joga van leválni háztömbönként.

Dr. N a g y László:

Mostanra már teljesen összezavarodtam: ha jól értem, Tóth István képviselő úr azt mondja, hogy itt nem is-is megoldásról van szó, hanem vagy-vagy megoldásról, merthogy az egyedi rendszert kellene preferálni és nem a központi központot.

Történetesen példának venném a mi háztömbünket: jelenleg a közös költségből 50 eFt-ot nem tudott a ház összehozni, hogy az antennaerősítőt kicserélje. Nyolc éve a lépcsőházban nincs festés, mert nincs rá pénz. Nyilván lesz néhány olyan háztömb, ahol ezt a feladatot fel tudja vállalni a lakóközösség, finanszírozni tudja a megoldást, de ott is kétségem van, hogy a teljes lakóközösség-e, mert lesz néhány ember, aki ezt majd anyagilag nem tudja vállalni. Jó esetben 70% tudja vállalni, a 30 %-kal mi lesz? Tudniillik ekkor működtetni kellene a régi rendszert is, akkor arra a 30%-ra mennyi lenne a távfűtési költség? Azt nyilván nem fogja fizetni.

Esetleg a 70% valóban jól jár, mert meg tudja anyagilag oldani. Itt a szociális igazságosság és szolidaritás kérdését ebből az ügyből nem hiszem, hogy ki szabad hagyni. Amikor egy ilyen nagy horderejű dologról van szó, akkor a közös teherviselés kérdését nem szabad kihagyni.

L e s z k o v s z k i Tibor:

Szeretném Vámosi Tibor képviselő urat megkérdezni: jelen pillanatban és az árképzési koncepcióban hogyan áll a lakossági ár, ki mennyiért kapja a földgázt?

V á m o s i Tibor:

A legutóbbi áremelés a lakossági árban 0,419 Ft/MJ volt és utána lett 0,53,-Ft/MJ, ami azt jelenti, hogy 16,30-ról 18,-Ft-ra ment fel az ár.

Polgármester úr azt szeretné tőlem hallani, hogy az ipari gáznál nem ment fel ennyire az ár. Így igaz.

Egyébként nem azt akarom bemagyarázni, hogy Várpalotán a betonázakban házgyárilag mindenki teljes gázt csináljon. Szeretném már elmondani sokadszor, hogy kérjünk egy kidolgozott tervet a most nem távfűtött lakásokra, hogy mennyibe kerül, mert nekik is gondoskodni kell a fűtésről, nemcsak a központi fűtéses lakásoknál. Megkapjuk azt, amit Ózdon tudunk, hogy aránylag egy kedvezőbb fűtést dolgoztak ki 556,-Ft/GJ értékben. Ez aránylag jó. Ha most ez ott megvan a kiserőműre, ezt felhozzuk +15%-kal, mert azt mondta Gebhardt Gyula úr, hogy annyival tudjuk felhozni vagy 20%-kal, akkor még ez egy aránylag elfogadható dolog.

Ha ugyanakkor a Prometheus Rt kidolgoz a 37 hőközpontból valamelyikre, mondjuk a Tési dombon lévő hőközpontra valamilyen megoldást, azt is megtudjuk, hogy mennyibe kerül egy GJ fűtése és ha megkérjük a Veszprémi Tervező Intézetet, s azt mondjuk neki, hogy Várpalotán megcsinálhat 500 lakást, akkor ide hoz elénk egy csomó tervet - én így gondolom legalábbis -, s ekkor a lakosságnak tudunk adni valamilyen lehetőséget.

M o l n á r László:

Itt már sok mindenről szó esett, azonban jótékony homály fedte el azt a fontos kérdést, hogy ha fűtőművet vagy fűtőműveket létesít a város, akkor a meglévő rendszerrel, hőközpontokkal mi fog történni?

Nem én találtam ki, különböző tanulmányokban olvastam el: ami a beruházási nagyságrendje a fűtőműveknek, majdnem olyan nagyságrendű vezetékfelújítást kell eszközölni. Ha ezeket a költségeket összeadjuk és ezeket a költségeket majd a leendő szolgáltató - mert azt hiszem, nem egyértelmű, hogy a Közüzemi Vállalatban kell gondolkodni - ezt beépíti az árakba, akkor a mai árnál egy sokkal nagyobb nagyságrendű ár fog kialakulni, mert vissza kell fizetni majd a beruházónak a költségét, vissza kell fizetni majd a japán hitelt; ez be fog épülni a költségekbe; a felújítási költség szintén be fog épülni a szolgáltatás árába, és előfordulhat az, hogy míg a hőár kedvezőbb lesz, akkor majd lesz egy olyan alapdíj, ami háromszorosa lesz a hőárnak, mint ahogy máshol fele-fele arányban van ez.

Ekkor itt jön be az a kérdés, amit Dr. Nagy László képviselő úr is mondott, hogy ha most nem tudják fizetni az emberek a költségeket, akkor mi lesz 2 év múlva, amikor egy nagyságrenddel nagyobb költséget kell majd fizetni? Ki fogja

mindezt működtetni, ha pl. koncesszióban a Kiss László Úrék megpályáztatják ezt 32% saját erővel, 68% japán hitellel a fűtőművet? ide fog jönni egy vállalkozó vagy egy cég, megcsinálja ezt, akkor ő hogyan fogja a pénzt beszédni?

Mert amennyiben nem tudja a pénzt beszédni, akkor gyakorlatilag ugyanoda fogunk eljutni. Úgy gondolom, ennek jó megoldása nincsen. Jó megoldás akkor lett volna, ha ezt nem most kellene itt tárgyalni, hanem ez már a japán hitel előtt egy pontosan kimunkált tervezet lett volna, különböző számításokkal és egyéb műszaki paraméterekkel alátámasztva, hogy mi a legkedvezőbb feltétel, és a legkevesebbe kerülő, legkisebb kockázatot hozó megoldásban kellett volna gondolkodni.

A munkabizottság által meghatározott, illetve leírt tanulmányban volt egy olyan kitétel, ami szó szerint így szól: "Minden egyes társasház, illetve közület, amely jelenleg távfűtéssel van ellátva, illetve esetleg a távfűtésre rá kíván kapcsolni, meg kell kérdezni egyértelmű szándéknyilatkozattal, amelynek értelmében a fogyasztók vagy elkötelezik magukat a szolgáltatás minimum 15 éves igénybevételére vagy pedig 24 hónapon belül saját maguk máshogy oldják meg hőellátásukat." Ez egyszerűen elfogadhatatlan: az állampolgárok nincsenek kellő információk birtokában. Először a szolgáltatónak kell garanciát vállalni a szolgáltatás legalább 15 évig történő biztosítására, s a szolgáltatás várható hosszú távú árára. Ezen adatok birtokában tud a lakosság dönteni.

Itt egy igen nagy horderejű döntésről van szó. Mi dönthetünk úgy, hogy csinálunk egy fűtőművet, megvalósítjuk, s ha ezt nem fogja igényelni a lakosság, akkor egy csődhelyzet alakul ki, s ugyanoda fogunk eljutni, mint amit már Polgármester úr is elmondott. Polgármester Úrnak igaza van abban, hogy kötelezettség van. De mi lesz azokkal, akik nem tudnak megfelelő megoldást találni? Ezért kell azt a megoldást megkeresni, amelyik a legkisebb kockázatot jelenti és anyagilag is a legjobb megoldást biztosítja. Véleményem szerint ragozhatjuk mi még sokáig ezt a kérdést, akkor sem fogunk tudni most itt egy olyan döntést hozni, ami egy biztos megoldás lenne; mindezt már előbb kellett volna eldönteni.

L e s z k o v s z k i Tibor:

A KÖGÁZ-zal megkötött, a Képviselő-testület által jóváhagyott megállapodásra emlékeztetem képviselő-társaimat: volt egy olyan passzus, hogy arra való tekintettel, hogy Várpalota város I. kerületében távfűtőművet kell építeni, nem 160-as, hanem ha jól emlékszem 250-es átmérővel, ezért ezt a plusz különbözetet vállalja Várpalota Város Önkormányzati Képviselő-testülete. Ez volt a második, határozattal alátámasztott ráutaló magatartásunk, hogy mit akarunk. Nem én, hanem Várpalota Város Önkormányzati Képviselő-testülete.

J á m b o r Attila:

Több órás vitát folytattunk arról a mai napon, hogy mennyi legyen a központi fűtés ára.

Molnár László Képviselőtársam elmondta azt, hogy itt nem csak fűtőműről lesz szó, hanem bizonyos mennyiségű távfűtési csőcseréről is. Valószínűnek tartom, hogy Ózdon is így volt, s a bemutatott ózdi árak szerint nagyon megéri nekik.

Ne felejtsük el azt, amit Dr. Nagy László képviselő úr mondott: annak a helyzetnek a feltételezése, hogy itt a lakóközösségek olyan beruházási pénzeszközzel rendelkeznek, hogy itt nagy tömbökben ki fogják alakítani egyéni fűtőmű központjukat - ez enyhén szólva illúzió. Gyakorlatilag az a helyzet, hogy ha elfogadható áron központi fűtést és melegvíz szolgáltatást tudunk a lakosságnak biztosítani, akkor meggyőződésem, hogy nem fog abba kapaszkodni, hogy neki saját egyénije legyen, arról már nem is beszélve, hogy ki fogják találni, hogy milyen szakképzettséggel rendelkező ember kezelheti a gázkazánt, mert itt is biztos nagynyomású kazánbiztosítási vizsga kell, amit a háztömbnek meg kell fizetni. De nem akarok ebbe belemenni, ez már nem erről szól.

A délelőtti indulatokat tökéletesen megértem, de a mostani növekvő ellenállás előtt értetlenül állok, mert a helyzet az, hogy valóban sok pénzbe kerül egy beruházás, de azt azért ne felejtsük el, hogy valahol elvárja tőlünk a lakosság - hiszen ezért választottak meg bennünket - hogy a problémájuk megoldásában tevékenyen közreműködünk, s ha valami olcsóbb megoldást tudunk biztosítani, akkor megtettük azt, amiért bennünket megválasztottak.

Dr. Szilágyi Tibor:

Hivatkozás hangzott el a Bizottság munkájára. Annak idején azért hoztam a Képviselő-testület elé a problémánkat, hogy pontosítsuk, mi a Bizottságnak a feladata, akkor kellett volna megvitatni, hogy merre lépjen tovább a Bizottság.

Azt látni kell, hogy momentán egyedül a fűtőműnek vannak meg a pénzügyi feltételei. Bármilyen megoldáshoz hozzá kellene rendelni a pénzügyi megoldásokat is.

Dr. Nagy László képviselő úr elmondta, hogy nem látja realitását annak, hogy bármilyen egyéni kiscsoportos kezdeményezés megvalósulhat.

Kedden az ózdi fűtőművel kapcsolatosan igen meggyőző számokat hallottunk: 40 millió forinttal tudták mérsékelni a fűtési díjakat csak azért mert a villamos energia termeléssel együtt oldották meg a város távfűtését, a másik: korszerű rendszert hoztak létre, hiszen 10%-os veszteséggel tudják ezt a távfűtést megoldani - legalábbis ezt mondták.

Úgy gondolom, mindenképpen ebbe az irányba kellene nekünk továbblépni, mert az, hogy egyéni megoldásokban gondolkodjunk, nem lehet jellemző az egész városra.

Még egy adalékanyag, amit szeretnék elmondani: megragadtam az alkalmat, hogy beszéljek Dezső Úrral, és megkérdeztem tőle: szerinte amennyiben mi a mai napon döntést tudunk hozni ebben az ügyben, akkor lehet-e 1997-ben fűteni ezzel a fűtőművel? Polgármester Úrral ellentétben azt mondta, hogy nem valószínű. Nekünk mindenképpen lépnünk kell, hiszen a Bakonyi Erőmű Rt egy újfajta árképzésre fog áttérni, senki nem tudja, hogy ez mennyire fogja megterhelni a lakosságot. Kérdezem, akkor a felelősséget, amiért nem léptünk időben, ki fogja felvállalni?

Fazekas István:

Szeretném megkérdezni, hogy az ózdi fűtőmű csak tiszta gázüzemű-e vagy pedig vegyes tüzelésű?

Dr. Szilágyi Tibor:

Vegyes tüzelésű, s azt mondják, hogy ez drágította meg számottevően az ő tevékenységüket. Gyakorlatilag a beruházást ennek megfelelően kellett kialakítani, ami sok többletköltséggel járt - legalábbis ők így beszéltek. Ha ők dönthettek volna, akkor nem ezt a megoldást választották volna.

Domokos István:

Azt tudnám javasolni, hogy a gázelosztó rendszerünk a városon belül olyan legyen, hogy biztosítsa azt a lehetőséget, amit már korábban is elmondtam.

Amit Dr. Szilágyi Tibor Képviselőtársam elmondott Ózddal kapcsolatban, azt nem lehet összehasonlítani Várpalotával. Tudjuk, hogy Ózd kapott 700 millió forintot a Kormánytól, amit neki nem kellett visszafizetni. Mi ugyanezért az árértéért építünk egy gázmotoros fűtőművet, hitelből.

Azt javaslom, hogy a gázelosztó rendszer, ami a város belső területét érinti, olyan legyen, hogy mind a két variációt elbírja. Pontosan nem tudom, de a belvárosi rész és a Tési dombi rész között nem sok árkülönbség van. A fűtőműben a csőátmérőnek olyannak kellene lennie, hogy bármikor, akár 50-100 év múlva is legyen lehetőségünk ezen változtatni. Egyetértek azzal, hogy ne zárjuk el magunkat egy oldalra, hanem hagyjunk lehetőséget, hogy a későbbiekben lehetőség legyen a változtatásra, mert később nagyobb átmérőre kicserélni már nehezebb, mint most most lefektetni egy nagyobb átmérőjű csövet.

Leszkovszki Tibor:

Megkérem Domokos István képviselő Urat, a következő képviselő-testületi ülésre egyéni vagy bizottsági módosító indítványt hozzon, addig nem engedem a tendert kiadni. Nem megrendelés kérdése, hanem tanulmányterv kérdése, amit a KÖGÁZ módosított a mi tömbfűtőműves döntésünk alapján: ez alapján tehát a távfűtéses lakások felé csak a gáztűzhely táplálásához szükséges kapacitást tervezte be.

Megismétlem: a Szabolcska u. részlet-terveit át kell dolgozni, ebből kifolyólag ezt a tervcsomagot kezdhethetjük előlről engedélyeztetésre előkészíteni. Ha egyetlen tétel módosítás történik, akkor a Bányakapitánysághoz ismételten be kell vinni engedélyeztetésre az anyagot. Alapvetően módosíttatni kellett a tanulmánytervet, szétválasztotta az egészet: az alábányászott területen a 250-es átmérőjű csőbe épített líra nem viseli kellőképpen a mozgást, ezért ketté kellett venni, és egy déli és egy északi főgerincvezeték tervet készíteni 160-as csőátmérővel, ebből kifolyólag teljesen megváltozott a helyzet.

A Szabolcska utcára csak 32-es átmérőjű cső tervezett. Ez a főzési kapacitást elbírja de többet nem! Van, ahol megvan a kapacitás, de nincs megtervezve arra a kapacitásra a kiviteli terv, amit Domokos István képviselő úr kér. Erre mondtam azt, hogy újból meg kell terveztetni és engedélyeztetni az egészet. Ezzel kínlódunk már fél éve!

A KÖGÁZ-zal kötött megállapodásunk alapján ő, mint a nevünkben eljáró beruházó és a rendszerért felelős, a tanulmánytervet saját hatáskörben módosította, a mi koncepcionális döntésünk alapján. A két lehetséges alternatívából a másodikat választotta és ez alapján tervezte meg a kiviteli terveket. Ami pályázatokat 1993-ban